



часто пролітають повз кошик. І тоді хом'ячок Щокастик ще ширше надимає щоки, відвертається й хихоче, а за ним Мишка, Їжаченя та всі-всі-всі. Ну нічого, прийде осінь, тато перевісить кошик у дупло, і тоді можна буде тренуватися, не боячись глузувань.

Білл стрибав угору, сподіваючись, що з верхівки він побачить осінь, навіть якщо та ще далеко. Мама казала, що їхній дуб найвищий у лісі. І що жодна білка не може дістатися верхівки, не присівши по дорозі відпочити. Білченя швидко втомилося й, важко дихаючи, лягло на гілку. Та раптом згори до нього долинуло дивне бурмотання. Маля задерло голову й побачило, що дядечко Лелека вдома. У лісі казали, що цей птах — великий учений, а дехто додавав пошепки, що навіть чарівник.

Забувши про відпочинок, Білл помчав до величезного гнізда. Засапавшись, він майже впав у нього й, щоб було зрозуміло, що він прийшов у справі, спитав:

— Дядечку Лелеко! А ви чекаєте осінь?

Хазяїн не відповів... Він стояв нерухомо, підібгавши ногу, й уважно читав якусь товстелезну книгу. Злегка розмахуючи крилом, птах шепотів якісь незрозумілі слова.

— Дядечку Лелеко! — Білл постукав лапкою по гнізду. — Невдовзі осінь. Ви її чекаєте?

— Що, що? — неуважно спитав Лелека. — Ах, осінь... звичайно, чекаю... і з нетерпінням, мій молодий друже.

— Тато сказав, що осінь прийде, коли я зберу сто золотих листків із нашого дуба.





Чарівна книга



— Дев'яносто сім... дев'яносто вісім... дев'яносто дев'ять... сто! Ура, ура! Осінь прийшла! Тату! — закричало білчечка, розмахуючи букетом із жовтого листя.— Осінь!

— Ти зібрав сто опалих листків? Так, мабуть, і справді осінь,— сказав тато й глянув угору,— верхівка дуба вже вся золота. Дивно, що наш учений сусід ще тут...

— Ой, я ж обіцяв сказати Лелеці, коли в мене буде сто листків,— вигукнув Біл і кинувся угору, перестрибуючи через три гілки відразу.

— Осінь, осінь! — ще здалеку закричав він.

— Що, що? — неуважно спитав Лелека.

— Осінь! — повторило захекане білчечка, здивувавшись, як швидко воно дострибало.

— Так, молодий друже, певна річ, осінь... Добре, що ми встигнемо попрощатися. Бач, сьогодні я лечу на південь.

Лелека роззирнувся, невдоволено глянув на сірі хмари і сказав:

— Шлях туди довгий, зате мене зустріне чисте небо, м'яка зелена трава і квіти. Ах, які там квіти! Ти не бачив таких... А скільки риби! Адже воду в південних озерах ніколи не вкриває крига. Так, мені безперечно час летіти! Добре тобі перезимувати, білчечка!

